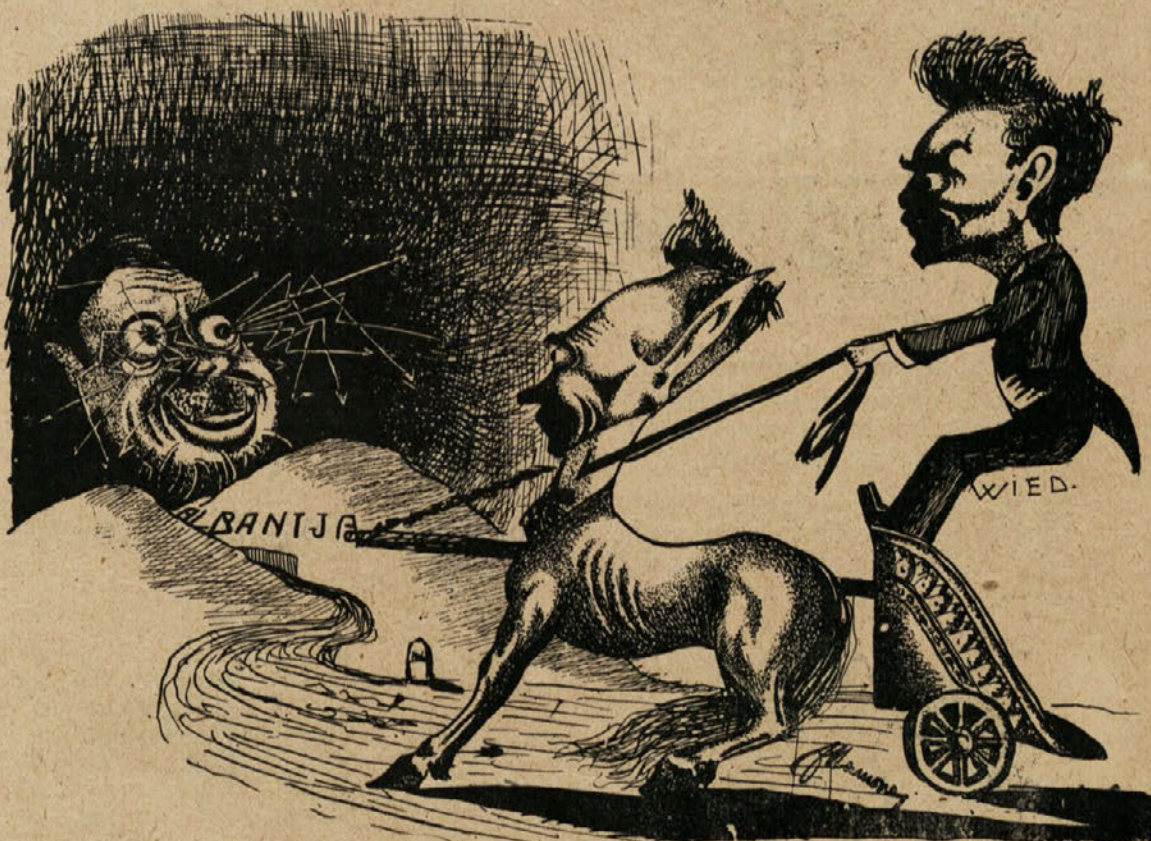

Zabavno - humoristična nedeljska priloga „Dnevu“.

Princ Wied se pelja v Albanijo.

Zastava vihra,
vihar divja,
princ Vid se
v Albanijo pelja...
O, ha, ha, ha...

Princ Vid godrnja:
»Kam greva midva,
glej, kaj nam
nasproti zija!...
O, ja, ja, ja!...«

Pierot in Kolombina.

»Ubogi Pierot!...«

Ubogi Pierot! Koketa Kolombina
odšla je z drugimi. In zdaj seveda
zabava se, v naročju jim poseda —
glej, zdaj objela tam je harlekina.

Oj, kaka to je v srcu bolečina,
kako pogled ti ljubosumno gleda,
kako so lica ti postala bleda —
in ona da poljub za — čašo vina.

»Glej zdaj objela tam je harlekina...«

Nič ne žaluj, saj vsi smo Pieroti,
in v maski s krinko hodimo okoli,
tako najlepše se ljudi premoti.

Nikdar ne daj besede srčni boli
smej se pred svetom — plakaj kje v
samoti
saj »ona« ne razume te nikoli.

»Kako sladko se je poljube pilo...«

Zato pozabi, kar se je zgodilo
in pusti meč, ki roka zanj posega,
naj dvom nemiren srca ti ne bega,
in misli si, kako se je ljubilo,

kako sladko se je poljube pilo —
kako lažnjiva lepa je prisega...
Na zadnje: kaj imaš od vsega tega —
ljubezen druga — prve je zdravilo.

Poglej okrog, kako oči žarijo,
smehljaji so kot pesmice zapete
spoznaj življenja krasno poezijo —

»Poglej življenja živo poezijo...«

In če poslušal moje boš nasvete,
odslovil boš srca melanholijo
in pustil boš zaljubljene sonete.

O, ne veruj! Čemu vsa žalost taka?
odšla je z njimi, pesmi jim prepeva
in vino pije, srca jim ogreva,
čemu naj srce tvoje bedno plaka.

Hej, Pierot, izkaži se junaka —
nič nima ta, ki sanja in sameva
brez radosti mi ne izgubi dneva —
vse izgubi, kdor brez dejanja čaka.

Zato popusti prazne iluzije —
na svetu vsa ljubezen je prevara —
ima jo ta, kdor jo v resnici vžije.

»Odšel domov je s plesa...«

Nobena ženska praznih sanj ne mara
in rajši z drugimi veselje pije,
ker dobro ve, da z vsakim dnem se
stara.

»Odšla je z drugimi...«

Ubogi Pierot! Odšel domov je s plesa,
a ona je pri harlekinu spala —
ljubila sta se, celo noč smejala —
odprla sta vseh radosti nebesa.

»A ona je pri harlekinu spala...«

Prišlo spoznanje — padla je zavesa,
in drugi dan sta z njim v dvoboju stala
in z mečem roka rano je zadala...

»in roka smrtno rano je zadala...«

In ona? Ta je kmalu pozabila —
in kakor prej je pela in plesala,
in če je kdaj v samoti začutila,

da Pierota je tako izdala —
takrat je čašo vzela in napila —
Prijatelji, — na svetu vse je šala.

»...je vzela čašo in napila...«

Pepelnične pesmi.

Pepelična sreda
skozi okno gleda...
o, jaz vem zakaj...
Tam nekje sedaj
mladi par poseda:
gladko gre beseda —
in smehljaj
igra krog ust —
no, seveda:
včeraj bil je pust,
bil je dirindaj,
in zato je danes
pepelična sreda.

*

Oj Romeo, kdo srečo tvojo,
kdo naj ljubezen zapopade —
ko ljubil Julijo si svojo
in vžival dni ljubezni mlade!

Kako v nočeh si ljubil vroče —
spodaj ti in — zgoraj ona —
pri nas vse to je nemogoče —
ker so hiše brez balkona.

*

Maček, maček —
ej, prijatelj moj,
kot oblaček
plavaš nad menoj...
Nič ne de —
to se večkrat zgodi,
veš: srce
večkrat vskipi,
ideali so tako visoko,
in če vidim take lepe oči
pred seboj,
čudno ni,
če pogledam v čašo pregloboko.

Na plesu.

Ona: Jaz sem večno tvoja.

On: Škoda, da je predpust tako kratek.

Ljuba Neža!

Ne zameri mi, da že s prvim svojim dopisom Tebe najprvo zadenem, saj to je le malenkost torej: Tvoji gospodarji, uredniki, akcionarji in sploh vsi, ki so Ti pomagali na svet, so te krstili pri krstu za »Bodečo Nežo«. A glej ti spaka, namesto Bodeče Neže so napisali te za Bodecvo Nevzo! Joj, če bi pred »N, nastal M. Kaj misliš?

Tvoj

Mirojevič.

(»Bodeča Neža« se tudi takih dovtpov — ne boji, ker jo samo potipljejo, pa nič ne zbodejo.)

Ljuba Neža!

V Bohinju so dobili novega župnika. Ta je imel običajno velikonočno izpraševanje. Da začne lepo od začetka, vpraša najprej enega starega kmeta: »No, očka, pa povejte koliko je bogov.« Kmet odgovori: »Veste gospod, naš stari fajmošter so pa sami vedeli, koliko je bogov in niso šele nas vpraševali.«

Ljuba Neža!

V Ljubljani je bil svoje čase en most in na mostu, kakor marsikje, en lesen svetnik. Zraven mostu je imel neki čevljar svojo delavnico. Pa se prigodi, da mu enkrat v hudi zimi zmanjka drv za kurjavo. Gre torej in vzame tistega lesenega svetnika in zakuri z njim. Žena njegova se pa začne hudovati nad njim, češ: ali se ne bojiš božje kazni, da si to upaš narediti itd. Čevljar ji pa odgovori: »Ne bodi neumna, žena, poglej, svetnika je zunaj na mostu zeblo, mene pa tukaj v hiši, sedaj sva se oba ogrela.«

Dopis.

Na Vipavskem, dne 20. svečana v predpustu 1914.

Draga Nežka!

Mi Vipavci smo seveda politično najbolj zreli ljudje, saj to smo zlasti v poslednjih letih pokazali ob vsakih volitvah. Ko pa svet izve, kako imeniten program imamo, nas bo še bolj vpošteval. Dandanašnji, ko se vse izpreminja: brez dobrega programa več ne gre, saj pravijo, da celo sv. Neža, tvoja patrona več ne pomaga, če se ne da za maše in drugo.

Naš program se tako-le glasi:

1. Ob vsakih volitvah tako voliti, kakor zapovedujejo politiki zviti;
2. bire v veliki množini deliti in se večkrat na teden postiti, da bodo drugi bolj siti;
3. svoje hčere le v farovže voditi, in čuke ob vsaki potrebi prenočiti;
4. pri gradbi nemškega mostu do Adrije vse delo, kolikor mogoče pospešiti da se Ciril Metodu ne bode treba več boriti;
5. ker so nekateri gospodje najraje v temi skriti, hočemo vse luči ugasniti, da svetloba k nam ne more priti.

Ljuba Neža!

Kranjski učitelj vpraša tovariša, koliko let je učil Kristus... »Tri leta,« se glasi odgovor in prvi tovariš vzdihne: »Tedad ni imel niti ene — kvinkvenije.« ... Tvoj ideal!« S.

V gostilni.

»Menda so si v dež. zboru zato izbrali pustni torek za proračunsko razpravo, da jim ne bo treba imeti dvakrat mačka.«

Delavec — Italijan — je ostal tudi preko zime na Gorenjskem. Tu je poleg drugega dela pri neki stari vdovi smukal tudi predivo.

Spomladi ga vpraša tovariš: »No, Giovanni, kaj si ga pa delala po zim'?»

»E,« pravi Giovanni, »tam na Gorenjska sem ga pri eni stari babi migula di kosmat.«

B o č k i.

Učitelj skuša petje.

Učenec poje: »...kako bom soldat, sem fantič premlad, k' ne morem si puške držat.«

Učitelj, dobre volje pristavi: »Pa vzami metlo!«

B o č k i.

Učitelj, ki izprašuje v šoli otroke, kje so rojeni, vpraša nekega učenca: »No, kje si pa bil ti rojen?« — Učenec: »V — Zibiki.« (Kraj v šmarskem okraju.)

B o č k i.

A.: Kaj si tako zamišljen?

B.: Veš! Tisti težki lestenec v moji spalni sobi se je utrgal sinoči zvečer ter padel na postelj...

A.: ...In kaj se je zgodilo gospej?

B.: O nič! Ampak našemu hišnemu prijatelju je zlomil hrbet.

L j u b a N e ž a!

Tržaški vagabund pride k policijskemu komisarju: »Brez dela sem, g. komisar! Ako bi mogli... malo denarno podporo...«

Komisar: »Ni denarja v kasah.«

Vagabund: »Pa me vsaj zaprite, da bom imel kje spati in kaj jesti.«

Komisar: Ne moremo... Če že hočete v zapor, pojdite na cesto in tam nabijta koga.«

Vagabund si priviha rokave rekoč: Da ne bom hodil na cesto, opravi to lahko kar tu.«

In lopnil je po g. komisarju, ki ga sedaj takoj usliši...

S.

L j u b a N e ž a!

Učitelj pripoveduje o Kolumbu, ki je našel Ameriko. Mali Tonček vstane in vpraša: »Gospod, kdo pa je našel Evropo?«

S.

Pepelnični maček.

Krokarju se je na pepelnično jutro sanjalo, da je dobil po pošti denar (bil je namreč popolnoma suh). Grizel je svojo vajšino in zdihoval: »O kako zlahka dobi človek denar in kako težko ga ven spravi.«

L j u b a N e ž a!

Pred kratkim bil sem v neki trgovini kolonijalnega blaga in prisostvoval sem ob tej priliki neki zelo pikantni prigodbi deške premetenosti.

Prišel je namreč v omenjeno trgovino deček kakih 9—10 let star in vprašal tam ljudi služječega trgovca:

— Oprostite, koliko stane 1 kg kave?

— Tri krone.

— In en kilogram sladkorja?

— Eno krono.

— Koliko denarja torej bi mi bilo treba za 3 kg kave, in 2 kg sladkorja?

— Enajst kron.

— In ako bi vam jaz gospod trgovec dal bankovec za 20 kron, koliko bi mi vrnil?

— Devet kron.

— Bi li bili vi tako dobri, da bi mi sedaj vse to na en papir zapisali?

— No, zakaj pa ne? — Evo ti! ... (mu izroči popisan papir).

Sedaj bi pa tudi jaz rad vedel, čemu vse to? vpraša trgovec.

— To, gospod trgovec, je domača naloga, katero so nam danes gospod učitelj v šoli dali. — Hvala vam za uslugo — pravi zviti dečko — in smejoč se pobriše jo skozi vrata.

L j u b a N e ž a!

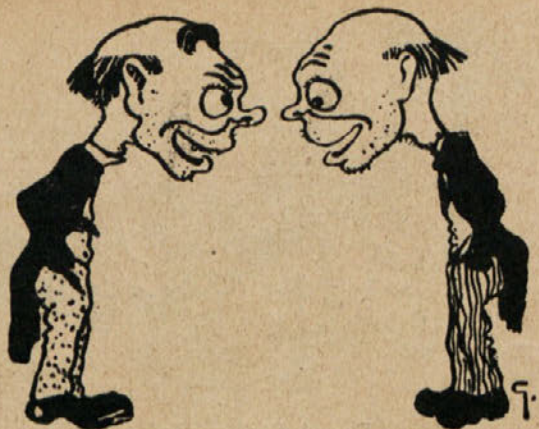
Na vojaškem vežbališču. Stotnik skliče desetnika X, ki se ne oglasi takoj. Stotnik zarjove »Desetnik X.«

Od drugega konca vežbališča se začuje: »Tukaj!«

Stotnik: (ostro): »Vi, ste osel!«

Desetnik: »Javim pokorno, gosp. stotnik... že tri leta...«

S.

Regulacija.

»Kaj sodite o regulaciji učiteljskih plač.«

»...da se bo z njimi reguliralo deželno gospodarstvo...«

Ljuba Neža!

K....rji so kozla ukradli. Peljejo ga torej v goro in ga tam zakoljejo. Drugi dan pa gredo gori z ženami in otroci in ga pojedjo. Sodnija je pa le počasi na vse to prišla in jih je klicala k obravnavi. Sodnik jih med drugim tudi vpraša: »Zakaj pa niste takoj prvi dan gor šli in pojedli meso; zakaj še le drugi dan.« Na to eden od obtožencev stopi naprej in reče: »Vedo, gospod, tisti dan je bil post, ker je bil petek.«

Ljuba Neža!

Obsojenca so peljali na vislice. Spovedati se ni nič hotel. Po poti ga je še spremljal — kakor običajno — spovednik, in ga nagovarjal, naj se svojih grehov obtoži, če hoče priti v nebesa. Na to pa mu obsojenec odgovori: »Kaj, tebi bom jaz svoje grehe pripovedoval, saj bom jaz sam prej z Bogom govoril, kakor ti, se bom že sam z njim poravnal.«

Albanska sanjska knjiga.*

Za predpusne sanje dobrovoljnim Slovincem napisal in grofu Berchtoldu za njegove zasluge pri ustvaritvi Albanije posvetil Figi Lipe.

Uvod.

Menda ni nikogar, ki bi se začudil, češ: »Kaj pa je tebe treba bilo?«, ko zagleda zgornji naslov.

* Knjiga v posebni izdaji izide takoj, ko bo Berchtold voljan poravnati stroške, ki so združeni s posebno izdajo.

Takrat, ko se je rodila najmlajša hčerka Evrope, je njena mati silno trpela; krstni botrčki (bili so trije) so se takoj po rojstvu te ljubljenske prijeli za lase, (ker za možgane v zmešani glavi se niso mogli) zavedajoč se strašnega greha, katerega so storili, ko so ji šli kumovat. Ta strašni greh jim je tako globoko pogledal v žep, da se še danes ne ve, koliko pravzaprav je veljal samo krst te ljubeznive devoyke. Kar pa še pride, to se zve šele takrat, ko bodo dosedaj polne kase (albanske) zopet prazne. In takrat bodo botrčki (pri nas Berchtold) zopet potrkali na duri, kakor poje narodna: »Jaz sem Klančičev Jurij.« In potreba bo poseči v žepe, ter zopet vleči iz njih, da se bo še strašneje kazal greh, kdo je pravzaprav oče...

In v tistih urah britkosti duh navadnega zemljana tudi v spanju ne miruje. Trpi mogoče še več, kakor je trpela mati Evropa pri rojstvu male Albanije —. Za tiste nesrečnike sem po daljšem premišljevanju sklenil, da jim (ne prinesem polne žaklje denarja, ampak) napišem razlago vseh tistih sanj, katere se sučejo v, ali okoli Albanije. Za dotičnike pa, kateri hočejo svojo nesrečo poskusiti v takozvani mali loteriji, sem pridejal tudi številke, na katere lahko zastavijo vse tisto, kar jim od državnega davka ostane »za prosto in poljubno uporabo«.

Toliko kot uvod v blagohotno uvaževanje.

V stanovanju mojega gospodarja, dan praznih žepov, v drugem letu po ustvaritvi Albanije.

Lipe Figi.

Albanijo videti: ubožstvo bo zadelo tebe in tvojo družino, 69, 14, 26.

Albanija, skozi njo potovati: žalost, zguba, smrt. 83, 79, 42.

Albanskega kneza videti: nič dobrega ne pomeni. 82, 15, 70.

Albanskega kneza bežati videti: veselo novico boš izvedel. 18, 27, 5.

Albanski finančni minister, z njim govoriti: žalostno novico boš izvedel. 24, 15, 80.

Albanski voditelj, če gredo skozi selo: življenje in premoženje boš izgubil. 87, 44, 20.

Albance hvaliti: hinavstvo. 50, 55, 25.

Albance zagovarjati: blamaž se ti ne bo zmanjkalo. 84, 79, 72.

Albance privesti v dostojno družbo: razne sitnosti imeti. 70, 49, 20.

Albance videti korakati proti tvojemu selu: nič dobrega te ne čaka. 56, 75.

Albanci, mnogo jih videti: bolezen te obišče. 78, 76.

Albanci, radin njih mobilizacija: slab zaslužek. 15, 18, 37.

Albance videti na kongresu v Trstu: stroški te čakajo. 17, 35, 90.

Albance bogate videti: tatovi te bodo obiskali. 20, 40, 60.

Albanske prijatelje videti v blamaži: škoda po lastni krivdi. 77, 88.

Albanski prestol, na njem sedeti: nevarnost ti preti. 66, 55.

Albansko šolo videti: nima kaj veselega na sebi. 15, 20, 50.

Albanska šola, vanjo iti: veliki nevarnosti se bližati. 9, 69.

Albansko vseučilišče zidati videti: zaman trud. 20, 40, 59.

Albanski časopis videti: ne ponajšaj se s pavovim perjem. 25, 16, 7.

Albanski časopis čitati: neumnosti vganjati. 28, 57.

Albanca slišati, ko govori o kulturi in svobodi: slutnje te bodo varale. 87, 12.

Albanca videti kot učenjaka: veselje te bo kmalu minilo. 47, 52, 67.

Albanca videti kot žandarija, ali govoriti z njim: škoda na premoženju in časti. 22, 90, 5.

Albanca videti kot rokodelca: domišljija, ki ne prinaša koristi. 22, 33, 44.

Albanec kot kmet: škoda na posestvu. 19, 29, 8.

Albanec kot zdravnik: huda bolezen bo nekoga zadela. 27, 32.

Albanec kot vrtnar: drugim škodo delati. 86, 62.

Albanec, če ga kdo zabode: neprijetnosti prenašati. 77, 54.

Albanec, če ne prideš v njegovo bližino: čaka te dolgo življenje. 7, 77, 87.

Albanec, če je v tvoji bližini: smrtna nevarnost ti preti. 55, 12.

Albanec, če se dvigne v zrakoplovu: nesreča te zapušča. 76, 47.

Albancu zaupati: samega sebe boš goljufal. 9, 12, 30.

Albanca v gozdu videti: za žensko nezgoda, za moškega smrt. 50, 60, 70.

Albanec, z njim se izprehajati: pazi, da ne prideš ob dobro ime. 25, 30, 35.

Albanec, če te vabina svoj dom bodi previden. 7, 77, 88.

Albanca videti brez noža: nekaj hočeš doživeti, kar ni mogoče. 8, 66, 19.

Albanec, če hoče te bož živeti v miru: izogibaj se zavrtnih sovražnikov. 10, 20.

Albanca videti kot čuka: Smrt v hiši. 5.

Albanec, če si zlomi nogo: neljube izpremembe. 12, 70.

Albanec, če obdeluje zemljo: siromaštvo in pomanjkanje. 49.

Albanec, če je suh (brez denarja): slabi časi. 90, 1.

Albanec, če pade v vodo: neprijetnostim se boš ognil. 76.

Albanec, če ima zlato uro: kaže zamotane stvari. 25.

Albanec, če ima velika ušesa: dobri odnosi med sosedi. 7.

Albanec, če ti pripoveduje o svoji kulturi: neumne glave te bodo skušale jeziti. 39, 57.

Albanec, prinjem se gostiti: za dobrimi dnevi pridejo slabi. 72.

Albanec, če pije vino: kaže kratko veselje.

Albanca delati videti: veliko veselje doživeti. 74, 87, 1.

Albanec, če te vrže v ječo: pomanjkanje, žalost, smrt. 90.

Albanec, če paderaz strehe: neljub dogodek. 9.

Albanec, če krade: privaditi se moraš vsakdanjosti. 11, 12.

Albanca hvaliti: predno govoriš o kaki stvari, se moraš prepričati. 74.

Albanca poznati, ki razlikuje med mojim in tvojim: tatovom nikar ne zaupaj. 89.

Albanec, če ubija: v bližini bo pogreb. 77, 9.

Albanec, če vtone: nekaj te bo razveselilo. 48, 55.

Albanec, če govori z vodiško Johano: za zaljubljene prepir, za druge veselje. 79, 69.

Albanec, če je možgane: v bližini smrt. 39, 42.

Albanca, če si z njo na samem: veselje. 50.

Albanca, če te kliče k sebi: ljubosumnost. 7, 22, 88.

Albanec, če opravlja potrebo: sramežljivost je neznana. 15.

Albanec, če riše zemljevid: ne bo šlo vse po sreči. 11, 22, 33.

(Vse drugo, kar se sanja od Albanije ali njenih prebivalcev, ima eden in isti pomen: žalost, pomanjkanje, sitnost itd. zato se je to kar izpustilo.)

Albanska deputacija je prišla na Vidovo grajščino, ko Vida še ni bilo doma, ker se je mudil ravnokar v Londonu. Vidovi služabniki so deputaciji odkazali posebno sobo, kjer so čakali. Ker Vida le dolgo ni bilo, so pustili odposlanci v sobi svoje

vizitnice in so odšli v Kelmorajn na predpust. Ko se je Vid vrnil in je zagledal v sobi albanske vizitke, se je nadaljnjih dogodkov tako prestrašil, da je dobil svetega Vida ples.

Ljuba Neža!

Dva Ljubljana sta šla na pustni torek krokat. Svoji boljši polovici sta pustila seveda doma. Ko sta celo noč kolovratila po raznih gostilnah, sta se zjutraj odločila, da gresta na Posavje, da se malo ohladita. Tam sta seveda obiskala vse gostilne in sta pokupila vse pustne krofe, kar jih je še ostalo. Krofe sta zavezala v cule in sta se zjutraj vračala domov.

Nesreča pa je hotela, da se je prvi nekoliko opotekel in je krofe raztresel.

Moža se nad tem nista posebno jezila — pobrala sta krofe nazaj v culo in sta šla naprej. Kmalu na to je padel tudi drugi in raztresel krofe po cesti. Pobrala

sta zopet vse nazaj v culo in sta odšla naprej.

Ko pride prvi domov, da culo ženi in pravi:

»Na, stara, tu imaš, krofov sem ti prinesel, da ne boš godrnjala.

Žena je sprejela ta pustni dar, toda kako se je začudila, ko je zagledala med krofi polovico konjskih fig.

Stara navada je, da ženske druga drugi potožijo, ako jim možje nagajajo. Zato je šla žena popoldne obiskat svojo prijateljico in jo je vprašala, če je prišel njen mož tudi »tak« domov.

»Seveda,« ji pravi prijateljica, »še slabši. Tvoj je prinesel vsaj polovico krofov, moj pa same fige.«

B. N.